

Nazwa	Tunel Wiatru	
Inne nazwy	brak info	
Nr. inwentarzowy	T.E-07.23	
Region	Tatry	
Współrzędne WGS84	λ: 19°51'08,12", φ: 49°14'22,70"	
Gmina	Kościelisko (gm. wiejska)	
Powiat	tatrzański	
Województwo	małopolskie	
Właściciel terenu	Skarb Państwa	Tatrzański Park Narodowy
Podstawa ochrony	brak info	
Ekspozycja otworu	N	
Pozostałe otwory	2 - ku S, 1582 m n.p.m.	
Wysokość bezwzględna [m n.p.m.]	1584	
Wysokość względna [m]	525	
Głębokość [m]	2,3	
Przewyższenie [m]	brak info	
Deniwelacja [m]	2,3	
Długość [m] w tym szacowane [m]	4	
Rozciągłość horyzontalna [m]	brak info	
Położenie geograficzne	Dolina Kościeliska, w grani schodzącej z Kominiarskiego Wierchu ku Raptawickiej Grani, w skałce ograniczającej od W przełęczkę Wrótki.	

Opis drogi dojścia do otworu

Schronisko znajduje się na terenie Tatrzańskiego Parku Narodowego – dojście i zwiedzanie jest możliwe tylko po uzyskaniu zezwolenia Dyrekcji Parku. Z Doliny Kościeliskiej skręcamy za pierwszym mostkiem powyżej Polany Pisanej na prawo i trawersujemy zbocze niewyraźną percią do dna Żlebu Żeleźniak. Dalej idziemy w górę tego żlebu około 300 m, następnie skręcamy na lewo, pod skałki widoczne w zachodnim ograniczeniu bocznego żlebu zwanego Głębowcem (jest to drugi licząc od dołu żleb, przy czym pierwszy jest mniej wyraźny, bez muru skalnego na dole). Głębowcem podchodzimy stromo, po ponad 150 m przez malowniczą Żeleźniakową Bramę T.E-08.49 i dalej kilkaset metrów, do progu pozornie zamykającego ten żleb, gdzie widać duży otwór Schroniska nad Bramą T.E-07.49. Pokonujemy próg na prawo od schroniska i dalszą część żlebu docieramy do Wrótek. Stąd trawersując ku W pod granią, po południowym zboczu, dostajemy się do następnej przełęczki położonej nieco dalej na zachód. Można też dojść do niej od strony Doliny Smytniej. Z ostatniej przełęczki ściśle granią cofamy się kilkadziesiąt metrów ku wschodowi. W miejscu, gdzie wzrastają trudności i ekspozycja, obniżamy się nieco stromą, trawiastą półką, a następnie małym prożkiem na południową stronę i tam znajdujemy otwór tunelu, przebijającego grani na wylot. Dojście łatwe, w końcowej części eksponowane. Zwiedzanie bez trudności.

Opis jaskini

Otwór południowy (0,9 m szerokości i 1,2 m wysokości) nie jest widoczny z dołu, natomiast północny, owalny (0,6 m szerokości i 1 m wysokości) widać z trawiastej półki (od przełęczki w dół, pod granią) ok. 11 m nad podstawą ściany. Pomiędzy otworami biegnie prosty

korytarzyk z kilkoma zwężeniami, opadający małymi kaskadkami ku N.

Schronisko rozwinęło się w wapieniach malmo-neokomu wierchowej serii paraautochtonicznej. Ściany i strop silnie zwietrzałe, pozbawione szaty naciekowej. W stropie zachowały się wżery korozyjne. Namulisko przy południowym otworze stanowi gleba zmieszana z rumoszem skalnym, dalej niewielka ilość drobnego rumoszu i żółtej gliny. Wilgotność i przewiew są uzależnione od warunków panujących na powierzchni - usytuowanie otworów powoduje, że nawet przy lekkim wietrze na powierzchni, w jaskini panuje silny przewiew. Światło prześwietla cały korytarz, roślinność występuje obficie do 2 m od otworu południowego, dalej jest skąpa. Fauny nie zaobserwowano.

Historia badań

brak info

Historia dokumentacji

Schronisko zostało znalezione i udokumentowane w ramach inwentaryzacji jaskiń tatrzańskich OW PTPNoZ, w dniu 18.09.1979 r., przez I. Luty przy współpracy M. Połońskiego. Pomiary wykonano taśmą parcianą i busolą geologiczną Meridian. Dane zaktualizowała I. Luty (2009). Plan opracowała I. Luty.

Zniszczona, niedostępna lub nieodnaleziona

Nie

Literatura

Wiśniewski, W.W. 1988 (dane morfometryczne); Jaskinie TPN 1993a (plan i opis inwentarzowy).

Autorzy opracowania

Izabella Luty

Redakcja

Jerzy Grodzicki

Stan na rok

2010

Link

<http://jaskiniepolski.pgi.gov.pl/Details/Information/1320>